

Η πραγμάτωση της παιδικής επιθυμίας του Γέρ. Θεόκτιστου Αλεξόπουλου, η μοναχική του κουρά

/ [Πεμπτούσία](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://bitly.com/29Px0tT>]

Το Πάσχα του 1925 ο Βασίλειος γύρισε στη Σύρνα, όπου παρέμεινε ως και τον Αύγουστο του ίδιου χρόνου, ασχολούμενος κυρίως με αγροτικές και ποιμενικές εργασίες, ενώ παράλληλα διάβαζε και τα βιβλία του Αγίου Νικοδήμου του Αγιορείτη «Αόρατος πόλεμος» και «Πνευματικά γυμνάσματα», τα οποία, όπως ο ίδιος ομολογεί, επέδρασαν πολύ στην τελική διαμόρφωση του χαρακτήρα του και τις μελλοντικές επιλογές του. Παράλληλα, με τη βοήθεια του ιερέα του χωριού Γεωργίου Κριμπού, εξέμαθε την τάξη των Ιερών Ακολουθιών και ασκήθηκε στην ιεροψαλτική.

Ιερά Μονή Ζωοδόχου Πηγής, Λογγοβάρδα

Τον Αύγουστο του 1925, ακολουθώντας τον εκ πλαγίου παπού του Αθανάσιο Λαμπρόπουλο, από το χωριό Ζώνη (Ζουνάτι) Μεγαλοπόλεως, πήγε στον συνοικισμό του Ναυπλίου Πρόνοια, όπου παρέμεινε για πάνω από ένα χρόνο, όπου, παράλληλα με την εξάσκηση της τέχνης του υποδηματοποιού, έκανε και τον αναπληρωματικό – βοηθό ψάλτη στις εκκλησίες της Αγίας Τριάδας, της Αγίας Σοφίας και του Αγίου Γεωργίου. Ακόμα, μελετούσε τους «Μαργαρίτες» του Χρυσοστόμου, το «Λαυσαϊκό», τον «Ευεργετινό», το «Πηδάλιο», το «εξομολογητάριο» του Νικοδήμου, τον «Προορισμό του ανθρώπου» του Ευσεβίου Ματθοπούλου και άλλα θρησκευτικά βιβλία. Καθοριστική για το μέλλον του υπήρξε η γνωριμία του με ένα ευσεβή Γορτύνιο γέροντα ονόματι Χαράλαμπο, ο οποίος τον ενίσχυε πνευματικά («τον είχα ωςάν Γέροντα» γράφει ο τωρινός Ηγούμενος του Προδρόμου), καθώς και με τον καλόν εφημέριο της εκκλησίας της Αγίας Τριάδας της Πρόνοιας π. Νικόλαο Σαγκιώτη, στον οποίο μάλιστα ανακοίνωσε την επιθυμία του να γίνει μοναχός στο Άγιο Όρος. Ο ευλαβής ιερέας του επεσήμανε τις πολλές δυσκολίες του μοναχικού βίου και κατόπιν τον κατηύθυνε στο φημισμένο τότε κοινοβιακό μοναστήρι της Ζωοδόχου Πηγής, το επιλεγόμενο της «Λογγοβάρδας», της νήσου Πάρου, όπου ηγούμενος ήταν τότε ο Ιερόθεος Βοσυνιώτης († 1930), από την Τεγέα, άνδρας ευρύτερα γνωστός για την πνευματικότητα του. Έφθασε, δεκαεφτάχρονος, ο Βασίλειος στη Λογγοβάρδα στις 15 Δεκεμβρίου 1926 και

παρέμεινε εκεί ως δόκιμος μοναχός για δύο περίπου χρόνια.

Όταν κλήθηκε στον στρατό η κλάση του, ήρθε στην Αθήνα και την 1 Νοεμβρίου 1928 κατετάγη ως κληρωτός (εξαιτίας της μικρής του ηλικίας δεν μπορούσε να καρεί μοναχός, αλλά και οι μοναχοί δεν απαλλάσσονταν τότε από τη στρατιωτική θητεία) και υπηρέτησε με τον βαθμό του δεκανέα στο Διδυμότειχο και στα εκεί κοντά συνοριακά φυλάκια αριθ. 32 και 39.

Τον Φεβρουάριο του 1930 απολύθηκε από τις τάξεις του στρατού και επανήλθε κατευθείαν στη Λογγοβάρδα. Έφθασε στο μοναστήρι το Σάββατο της Τυροφάγου (1 Μαρτίου 1930), ημέρα, που τελούνταν το 40νήμερο μνημόσυνο του Γέροντά του Ιεροθέου. Σε λίγο καιρό (7 Ιουλίου 1930) έγινε και η κουρά του σε μοναχό, επί ηγουμένου Φιλοθέου Ζερβάκου. Τότε πήρε και το μοναχικό όνομα Θεόκτιστος, προς τιμή του Οσίου Θεοκτίστου, συνασκητή του Αγίου Ευθυμίου του Μεγάλου († 467 – εορτή 3 Σεπτεμβρίου). Έτσι, πραγματοποιήθηκε ο παιδικός του πόθος. Αναφέρει σε πρόχειρο αυτοβιογραφικό του σημείωμα ο ίδιος: «Προτού να υπάγω εις το σχολείον 1915 -1916, εις την αυλήν της οικίας μας ήμεθα αρκετά γειτονόπουλα, συζητώντας διάφορα. Είπα εγώ ότι θα γίνω Καλόγηρος, χωρίς να έχω ίδωι μοναχόν, μα ούτε θα είχα ακούσει κάτι σχετικόν. Και η Αγγελική Αρβανίτη (συνομίληκοι) είπε ότι οι καλοί καλόγηροι, όταν πεθαίνουν κάθονται εις τον αέρα, ο ένας κάτωθεν του άλλου, και βλέπουν τι γίνεται εις την γην και τρώγουν ψωμί άσπρο, διότι εμείς τρώγαμε μπομπότα.» Στο μοναστήρι παρέμεινε ως το 1945.

Σε όλο το διάστημα της εικοσάχρονης περίπου μοναχικής του ζωής στη Λογγοβάρδα ασκήθηκε στον γνήσιο μοναχικό βίο και στις μοναχικές αρετές και εξάσκησε κατά καιρούς διάφορα διακονήματα, δεδομένου ότι, ως εύστροφος, που ήταν, εκτός από την τέχνη του υποδηματοποιού, που γνώριζε ήδη από κοσμικός, εκεί εξέμαθε τη βυζαντινή μουσική, την αγιογραφία, ιερορραπτική, βιβλιοδεσία, κηροπλαστική, μελισσοκομία, οينوποιία, σαγματοποιία και σαπυνοποιία, όπως επίσης και τις τέχνες του γανωτή και του ρολογά.

Δυστυχώς, ο μοναχός Θεόκτιστος ήταν φιλάσθενος. Ήδη τον πρώτο καιρό της στρατιωτικής του θητείας είχε ασθενήσει από βαριάς μορφής ίκτερο, ενώ από την άνοιξη του 1933 ως το τέλος του 1935 υπέφερε από σοβαρή πνευμονική πάθηση, που και κατόπιν τον ενοχλούσε και που την επιδείνωνε και το υγρό κλίμα του νησιού, γι' αυτό και αντιμετώπιζε την πιθανότητα να εγκαταβιώσει σε άλλο υγιεινότερο μέρος και κυρίως σε μοναστήρια της Γορτυνίας.

[Συνεχίζεται]